

Martina
Kováčiková

Spútaná životom

MARENČIN PT

Všetky postavy, mená, miesta a udalosti uvedené v tejto knihe sú výplodom autorkinej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, miestami alebo udalosťami je čisto náhodná.

Martina Kováčiková
Spútaná životom

MARENČIN PT

© Martina Kováčiková, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Layout © Marta Blehová, 2022
965. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1040-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1041-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1042-9 (ePub)

Život niekedy nejde tak, ako sme si predstavovali. V pätnástich rokoch som verila, že vo veku, v ktorom som dnes, budem šťastne vydatá, budem mať manžela, ktorý ma bude nadovšetko milovať, aspoň dve deti, krásny dom a skvelú prácu s ešte lepším platom. Dnes mám tridsaťosem, som vydatá, ale moje manželstvo je roky už len zdrapom papiera a jediné, čo z neho pre mňa ostalo, je náš syn a moje priezvisko. Bývame v byte mimo mesta, ktorý je pre nás príliš malý, ale ani jednému z nás dvoch sa nechce riešiť väčší, pretože by to bol len ďalší záväzok, ktorý by nás pútal k sebe. Mám, pardon, máme syna, má osem rokov a je v podstate to jediné, čo nás s manželom spája.

Keď som pred deviatimi rokmi zistila, že som tehotná, zrútil sa mi celý svet. Nie som z tých žien, ktoré boli obdarené takou tou bezhraničnou láskou k deťom a mimoriadnym materinským pudom. V momente, keď sa na teste objavili dve čiarky, začala som plakať, ale nie od šťastia... Prehral sa mi pred očami celý môj život, čo všetko som chcela ešte dosiahnuť a čoho všetkého sa budem musieť vzdať. A hlavne, ako to celé zvládneme finančne.

V tom čase som ešte verila v lásku a krásny partnerský život. Ale čas mi ukázal, že som bola naivná. Môj manžel nikdy nebol ideál vernosti a oddanosti. Vždy som bola ja tá, ktorá to medzi nami držala pokope a pestovala náš vzťah.

Keď sa narodil Marek, veľa sa zmenilo. Mne pribudli okrem kíl aj zdravotné problémy a ostala som doma sama s miminom. Bývali sme mimo mesta a cestovať s novorodencom a potom stráviť dve hodiny v kolóne na ceste domov bolo nemysliteľné. A tak plynul čas, ja som bola zavretá doma medzi plienkami, fľaškami, dudlami a neskutočným množstvom hračiek. Dni sa

vliekli a nadobudla som pocit, že už je zo mňa len akási imitácia ženy, ktorá nestojí za nič.

Manžel si žil ďalej svojím spoločenským životom slobodného muža a ja som sa čím ďalej, tým viac uzatvárala do seba. Po čase som si vytvorila svoj vlastný svet, do ktorého som nikoho nepúšťala. Po rodičovskej dovolenke (ten, kto vymyslel tento názov, ju zrejme nikdy neabsolvoval) som sa vrátila do práce, medzi ľudí, a začala som opäť aspoň trochu žiť. Marek chodil do škôlky, a tak som mala opäť čas aj pre seba. Chlapi vrátane môjho manžela ma nezaujímal. Obrúčku som prestala nosiť už dávno, a tak sa občas stávalo, že sa okolo mňa motali rôzni muži, ale záujem z mojej strany nikdy nebol. Nechcela som si skomplikovať môj už aj tak dosť komplikovaný život ešte viac.

Štyri roky som do svojho života nepustila žiadneho muža. Presvedčila som samú seba, že už nikdy v živote nebudem veriť žiadnemu chlapovi, že už nikdy nikomu nedovolím, aby mi zlomil srdce. Keby som vtedy vedela, ako veľmi som sa mylila...

„Marek, musíš vstávať, lebo prídeme neskoro!“ Už mi dochádzala trpezlivosť. Schmatla som paplón a stiahla ho z neho.

„Maminaaa, čo robíš?! Nevidíš, že ešte spím?“ Hlboký nádych a výdych: „Vidím, že spíš, ale už musíš vstávať. Je hrozne veľa hodín, prídeme neskoro. Ty do školy a ja do práce. Mám dnes poradu, nesmiem meškať!“

Marek sa protestne obrátil na druhý bok a spal ďalej. „Ale už mám toho dosť! Už aj vstávaj!“ kričala som.

Marek rozlepil oči a s maximálnou nevôľou vstal z postele. Hodila som po ňom oblečenie, ktoré som mu večer pred tým pripravila. Bol november, vonku bola zima a lialo ako z krhly. O pätnásť minút sme už sedeli v aute na ceste do školy a do práce. Prešli sme klasickou rannou kolónou. Bolo 7:58, keď som parkovala pred školou. Rýchlo som Mareka vydurila z auta, nahodila mu na chrbát batoh a ťahala ho smerom k vchodu do školy.

„Pani Striežová, opäť meškáte. Marek mal už dávno sedieť v triede!“ osopila sa na mňa zástupkyňa riaditeľky hneď vo dverách.

„Prepáčte, robím, čo môžem, ale tie kolóny sú otravné. Marek, prosím ťa, pohni si, vidíš, že ideme neskoro!“ Tlačila som ho do šatne. V rýchlosti sa prezul, vyzliekol bundu a utekal do triedy. Ako okolo mňa prebehol, dal mi letný bozk na líce a už ho nebolo. Rýchlo som sa zo školy vytratila, nastúpila do auta a ponáhľala sa do práce.

„Azda si šéfka nevšimne, že zas idem neskoro. Porada začína o 20 minút, to stíham,“ šomrala som si pre seba v aute. Stihla som, o chlp, ale stihla.

V práci deň bežal rýchlo ako vždy. Bol piatok a ja som sa nevedela dočkať poobedia. Konečne budem mať víkend pre seba. Mareka si berú na víkend moji rodičia a manžel odchádza na akúsi chatu s kamarátmi. Tento víkend je Bibliotéka, na ktorú sa vždy neskutočne teším a keďže som sama, môžem sa tam pokojne poľakovať celé hodiny.

„Preboha, už sú tri... to sa kedy stalo?“ Danka na mňa pobavené pozrela. „Marianna, ty azda nikdy neprídeš včas. O kolkejši si mala vyzdvihnúť Mareka?“ smiala sa. „Som naozaj rada, že sa baviš. O tretej mu skončila angličtina. Utekám po neho a potom domov. Musím ho pobaliť, o piatej prídu naši,“ odpovedala som, odchádzajúc z kuchynky, kde sme pili kávu. „Uži si voľný víkend,“ zakričala za mnou Danka. „Ďakujem, aj tebe pekný víkend...“ zavolala som od výtahu.

O šiestej som slávnostne zabuchla dvere bytu. To ticho. Vzala som si z nočného stolíka rozčítanú knihu a usalašila sa v obývačke na gauči. Milovala som tento čas pre seba. Knihy boli mojou veľkou láskou, dávali mi to, čo mi tak strašne chýbalo: – únik z reality všedných dní. Spolu s hrdinami mojich kníh som prežívala, čo som sama nemala.

Na druhý deň ráno som zhltna ľahké raňajky, vypila kýbeľ kávy a vybrala sa na Bibliotéku. Mala som naštudovaný program a presne som vedela, čoho sa chcem zúčastniť. Vonku opäť pršalo, ako inak. V šatni som odložila svoj kabát a vybrala sa za vôňou, ktorú som tak milovala. Niekomu voňajú bábätká, niekomu benzín a mne knihy. Je to ako droga, ktorej nemám nikdy dosť. Vôňu kníh som zbožňovala od detstva. Mama ma vždy okrikovala, keď som v kníhkupectve strkala nos do kníh, len aby som si „fetla“.

„Tak sa na to pozrime... IKAR – tam je ľudí ako dreva, tam pôjdem neskôr. Martinus – hmmm, zas len pár bestsellerov, nevadí, možno niečo nájdem,“ šomrala som si pre seba a rozhliadala sa po stánkoch jednotlivých vydavateľstiev. Po dvoch hodinách som mala v taške päť nových kníh. Presunula som sa

k stánku, ktorý patril antikvariátu. Dúfala som, že by som tam mohla nájsť knihy, ktoré som už dlhšie hľadala.

„Bože, tento nekoordinovaný chaos. To usporiadanie nemá absolútne žiadnu logiku. Nie je to ani podľa abecedy, ani podľa žánru, ani podľa ničoho,“ pohoršovala som sa.

Krvopotne som prešla niekoľko regálov, keď som zbadala prvú knihu od jedného z mojich obľúbených autorov. Už-už som sa po nej načahovala, keď mi zmizla pred očami.

„Čo dopekla...“ zasekla som sa.

Obzrela som sa a chcela vedieť, čo za debila mi vzal knihu spred nosa. Stál za mnou, listoval si v MOJEJ knihe a tváril sa, akoby som tam ani nebola. Bol vysoký, modré oči, tmavé vlasy, žiadny krásavec – typický knihomoľ, mohol mať tak medzi štyridsaťpäť až päťdesiat.

„To robíte bežne, že ľuďom vezmete knihu spred nosa?“ osopila som sa na neho.

„Prosím?“ zdvihol oči od knihy a nechápavo na mňa pozrel.

„Ale nič!“ odsekla som a odišla.

Prešla som k inému stánku a začala si listovať v knihách. Práve som držala v ruke knihu od jedného talianskeho autora, keď sa mi za chrbtom ozvalo: „To vás nebude baviť...“

Tentokrát som ja zdvihla oči od knihy a prekvapene sa spýtala: „Prosím?“

„Hovorím, že vás to nebude baviť. Nie je to literatúra pre ženy.“

Áno, bol to ten príšerný chlap, ktorý mi vyfúkol knihu spred nosa.

„To myslíte vážne?“

„Samozrejme, ženská literatúra je tuto za rohom,“ usmieval sa na mňa a prstom ukazoval na nejaké miesto za mojím chrbtom.

„Moment,“ povedala som a začala som sa prehrabávať v kabelke. Vytiahla som peňaženku, otvorila ju a pozrela na neho: „Ach áno, je tu!“

Nechápavo na mňa pozeral.

„Môj občiansky preukaz, stále je tu. Vidíte?“ otrčila som mu peňaženku s občianskym pred nos. „Takže som ešte stále svojprávna a viem sa sama rozhodnúť, čo sa mi bude páčiť a čo nie.“

Začal sa smiať a ja som mala chuť ho udrieť.

„Som veľmi rada, že sa bavíte, ale teraz, ak dovoľíte, uhnite,“ drzo som ho odstrčila.

V ruke som stále držala Giordanovo Ľudské telo. Knihu som už čítala, ale nemohla som ju teraz vrátiť späť, veď by som mu dala za pravdu, a tak som hrdo odkráčala k pokladni zaplatiť. Neznámy príšerný chlap tam stále stál a ja som cítila na chrbte jeho pohľad. Rýchlo som knihu vyplatila, strčila ju do tašky a čo najrýchlejšie odtiaľ zmizla. Dúfala som, že ho už viac nestretnem. Nestretla, za čo som bola vďačná celému vesmíru. Ak by mi ešte raz skrížil cestu, asi by som bola veľmi zlá.

Domov som sa vrátila až večer, vybalila som všetky knihy, ktoré som si nakúpila, a vytešovala som sa z každej jednej. V tom mi prišlo na rozum, že skúsim na knihu, ktorú mi ten chlap vyfúkol spred nosa, dať inzerát na Facebook, azda sa u niekoho nájde. Vzala som mobil, našla na internete obálku knihy a zverejnila dopyt v skupine na to určenéj. Chvíľu som si ešte čítala, ale prišla na mňa akási únava, a tak som šla spať.

Ráno mi na Facebooku svietilo upozornenie, že ktosi reagoval na môj dopyt. „Fíha, neuveriteľné,“ povedala som si. Našla som si od tej osoby správu. Nevedela som identifikovať, či je to žena alebo muž, keďže nepoužívala normálne meno. Ale však to je úplne jedno, dôležité je, že má knihu a chce mi ju predať. Dohodli sme sa, že v pondelok si po ňu prídem kdesi v Starom Meste.

Víkend sa pomaly chýlil ku koncu a ja som čakala, kedy sa vráti domov osadenstvo nášho bytu a budeme sa môcť vrátiť k našej rutine.

5:20 ráno. Zvonil mi budík a mňa premkol pocit, že umriem. Neznášam tieto ranné vstávania. Premohla som sa a vyliezla z postele. Svietila som si pod nohy mobilom, aby som nezobudila Mareka. Vošla som do kúpeľne, opláchla si tvár studenou vodou a pozerala na seba v zrkadle. Dlhé hnedé vlnité vlasy, zelené oči, okolo ktorých sa už rysujú vrásky. Zostarla som. Premýšľala som, kedy ten čas tak rýchlo uplynul. V kuchyni som si zaliala kávu a presunula sa do obývačky, kde som ju v pokoji pri knihe vypila. Toto je môj každodenný rituál, mojich pár desiatok minút, ktoré mám len pre seba. Neskôr už musím budiť Mareka do školy a začína náš zvyčajný kolotoč – jemu sa nechce vstávať a ja som nervózna, lebo pre kolóny budeme zas meškať.

Prekvapivo sme dnes všade prišli načas. Zložila som si veci v mojej kancelárii, ktorá bola taká malá, že keď za mnou prišli dve osoby, mali čo robiť, aby sa zmestili. Mne to však nevadilo. Bola som rada, že sedím sama, a keď som mala chvíľku voľno a mohla som si beztriestne čítať. Vylovila som z kabelky mobil, otvorila Messenger a odpísala osobe, ktorá mi ponúkla knihu.

„Kto si už len dá meno Em Kej?“ krútila som hlavou.

Dobrý deň, mohla by som si po knihu prísť dnes cez obed?

Pekný deň, samozrejme, môžete. Nájdete ma na Filozofickej fakulte UK. Keď tu budete, len mi napíšte, prídem dolu do haly.

Sme dohodnutí, ďakujem.

Odložila som mobil na stôl. „Určite nejaká študentka...“ poznamenala som.

Po zvyšok dopoludnia som bola zavalená prácou. O 11:30 som vyšla z budovy a vybrala sa smerom k Filozofickej fakulte. Ešte šťastie, že som nemala veľa času, pretože som cestou míňala jedno z mojich obľúbených malinkých kníhkupectiev. Keď som vošla do vstupnej haly fakulty, začala som v kabelke loviť mobil.

Som tu.

Odpoveď prišla takmer okamžite.

Idem dolu.

Nevedela som, koho čakať, ale predpokladala som, že dotyčnú osobu spoznám podľa toho, že bude mať v rukách knihu, po ktorú som prišla. Nervózne som sa ošívala. Necítila som sa tam dobre. Keď som videla všetky tie pekné mladé dievčatá, pripadala som si stará a neatraktívna. Mala som pocit, že mi celý život akosi unikol a nemám nič. Zasnene som pozerala na párik, ktorý práve okolo mňa prechádzal, keď ma zo zamyslenia vytrhol známy hlas.

„Dobrý deň,“ povedal.

„*Toto nemôže byť pravda!*“ povedala som si v duchu.

Pomaly som sa otočila a dúfala, že sa mýlim. Nemýlila som sa.

„Vy? To naozaj? Robíte si zo mňa srandu?“ osopila som sa.

„Nerozumiem, o čom to rozprávate.“

„Ale veľmi dobre viete, o čom hovorím! Vyfúkli ste mi tú knihu cez víkend spred nosa!“

„Ako prosím?“ tváril sa nechápavo.

„Fajn, tak sa hrajme, že máme amnéziu. Koľko chcete za tú knihu?“

„Uff, teda vy ste riadne nabrúsená. Myslím, že sme sa bavili o cene 5 eur.“ Strčila som mu do ruky 5 eur, vytrhla knihu a povedala: „Ďakujem, dúfam, že toto bolo naše posledné stretnutie.“

„Aj vám prajem pekný deň!“ povedal, ale ja som už bola medzi dvermi a len pomedzi zuby som povedala: „Namyslený idiot.“ V celom tom rozčarovaní som sa aj zabudla tešiť z toho, že sa mi podarilo zohnať knihu, po ktorej som túžila.

Po návrate do miniatúrnej kancelárie som si všimla, že mi na mobile svieti správa.

Budem rád, ak mi potom napíšete, ako sa Vám kniha páčila :)

„To isto, už ma vidíš, ako ti budem písať,“ šomrala som a začala som mu odpisovať.

Buď, prosím, taký láskavý, a viac mi nepíš. Vybavili sme obchod, kvôli ktorému sme si písali, a tým to končí. Prajem pekný zvyšok dňa.

My sme si potykali? V tom prípade ma teší, ja som Michal.

Princezná Arabela, potešenie na mojej strane, koniec debaty.

Fakt princezná? Ešte nikdy som nestretol naozajstnú princeznú.

Michal, však?

Áno.

Tak Michal, ktorému slovu si nerozumel? Skúsím to povedať inak. Nemám záujem o debaty. Chcela som kúpiť knihu a tú už mám. Ende.

Vaša jasnosť je akási podráždená :) Naozaj som nevedel, že si chcela v sobotu práve túto knihu, ospravedlňujem sa. Neurobil som to zámerne. Len ma zaujala, cez víkend som ju prečítal a posunul ju ďalej, to je celé.

Ja som ju už čítala dávno, je to môj obľúbený autor.

Naozaj? Tipoval by som ťa tak na E L James.

Áno, to som si všimla, keď si ma poslal do oddelenia ženskej literatúry.

Opäť sa hlboko ospravedlňujem, Mariannka.

Dobre, toto je definitívny koniec konverzácie, neznášam, keď ma tak niekto oslovuje.

Mám sa zas ospravedlniť?

Netreba, aj tak nemám na toto čas. Musím pracovať. Pekný deň.

Odložila som mobil.

„Toto zas čo bolo? Ďalší šašo, čo si myslí, aký je vtipný.“ Pokrútila som hlavou a vrátila sa k práci.

Ani som sa nenazdala a vonku bola tma. Tieto jesenné dni sú neuveriteľne krátke. Dnes šiel po Mareka manžel, takže ja som si mohla dokončiť všetku prácu, ktorá mi stála na stole. Pracovala som ako referentka v štátnej správe. Nevieam, ako je to možné, ale vždy som mala kopec roboty a nikdy som nemala čas len tak si kávičkovať. Takú majú predsa všetci predstavu, že my v štátnej správe len kávičkujeme. Čosi teda asi robím zle.

Večer, keď som sa konečne dotiahla domov, som bola taká

unavená, že som si želala len padnúť do postele a spať. Čakal ma však Marek, ktorý chcel skontrolovať všetky domáce úlohy. Ako som v kabelke hľadala okuliare, vytiahla som aj knihu, ktorú som si dnes vyzdvihla. Celkom som na ňu zabudla. Položila som ju na nočný stolík a šla sa venovať domácim povinnostiam.

O 21:30 som konečne padla do postele. Vzala som novú knihu a začala v nej listovať. Zrazu na mňa vypadla pohľadnica. Vyzerala byť stará, adresátom bol Michal Kratochvíl.

„Mňa azda porazí,“ šepala som. Položila som knihu aj s pohľadnicou späť na nočný stolík, vzala do ruky mobil a otvorila Messenger.

Z knihy vypadla pohľadnica, ktorá zrejme patrí tebe.

Odoslala som správu a začala premýšľať, či nie je odo mňa príliš drzé tykať mu. Neozýval sa, tak som mobil odložila, zhasla svetlo a zavrela oči.

5:20 zvonil budík a môj kolotoč začal znovu. Rozlepila som oči a pozrela na mobil. Správa.

Ježiši, áno, je moja. Používam ju ako záložku, zabudol som ju odtiaľ vybrať. Mohol by som si po ňu prísť? Hocikam, hocikedy, je pre mňa dôležitá.

„Výborne, po ničom inom som netúžila, len zas vidieť tohto chlapa,“ povedala som mrzuto a začala odpisovať.

Vezmem ju dnes so sebou do práce a môžeš sa po ňu zastaviť.

Odpoveď prišla takmer okamžite.

Ďakujem. Napíš mi, prosím, presnú adresu a čas, kedy by som mohol prísť.

„Na toto teraz naozaj nemám čas,“ zašomrala som, ako som sa drala von z postele.

Potichu som vyšla zo spálne a zamierila rovno do kuchyne, aby som si pripravila rannú dávku kávy. Pristihla som sa pri tom, že premýšľam, čo si oblečiem. „Kriste, ja som sa už asi načisto zbláznila,“ povedala som v duchu, kým som nalievala do kávy mlieko.

„Mami?“ ozvalo sa zrazu z chodby.

„Ty si už hore?“ spýtala som sa prekvapene. Nestávalo sa často, aby sa Marek zobudil sám.

„Áno, treba mi cikať,“ povedal rozospatým hlasom cestou na záchod.

„Tak fajn,“ aspoň nebudem mať čas premýšľať nad hlúposťami. Pripravila som mu raňajky, nachystala oblečenie a vrátila sa späť k svojej káve. Kým som ju dopila, stihla som si prečítať ranné správy. „Zase bude u nás cirkus,“ povedala som bez toho, že by som čakala odpoveď.

„Marek, máš dojedené?“ zakričala som z kuchyne do obývačky.

„O chvíľu. Mami, a kto dnes príde po mňa do školy?“

„Ešte neviem, možno táto, uvidím, ako to bude vyzeráť v práci. Ale obávam sa, že tam dnes skvasím do neskorého večera.“

„Tak dobre,“ uzavrel Marek.

Už si zvykol, že u nás sa menia veci za pochodu. Moja práca bola totálne nevyspytateľná. Stačila jedna tlačovka v televízii a už som mala o zábavu postarané. Je neuveriteľné, že takto funguje štát. Nieкто niečo povie a zrazu je z toho návrh zákona. Ešte pár rokov dozadu, keď som do týchto vecí až tak nevidela, by som tomu neverila a keby ma o tom nieкто presviedčal, vysmiala by som ho, že to predsa nemôže byť pravda. Ale, bohužiaľ, je. Presne takto funguje náš štát. V práci som trávila dlhé hodiny a často som vymýšľala jednu absurditu za druhou.

Ako sme odchádzali z bytu, len som zakričala: „Poobede vyzdvihni Mareka, ja to nestíham.“ „Dobre,“ ozvalo sa zo spálne.

Prešli sme typickou rannou zápchou a prekvapivo sme do školy tentokrát prišli včas. Marek mi dal v šatni letný bozk na líce a stratil sa v triede. Cestou do práce som premýšľala nad tým, či mi život, vesmír alebo čokoľvek, čo je nad nami, chce tým, že mi toho príšerného chlapa stále stavia do cesty, niečo naznačiť. Pípla mi správa. Na semafore som vylovila mobil z kabelky a pozrela sa, kto mi píše.

Nezabudla si na mňa? Len sa pripomínam...

Pozrela som na semafor, stále svietila červená. Rýchlo som do správy natukala adresu a hodila mobil späť do kabelky. O chvíľku som už parkovala pred budovou. Vbehla som dnu, pípala sa cez turnikety a vyviezla som sa výtahom na desiate poschodie. Začínal mi ďalší pracovný deň, v maili ma už čakalo niekoľko pracovných úloh, a tak som na celého Michala a jeho pohľadnicu úplne zabudla.

„Prosím?“ zdvihla som už asi tridsiaty ôsmy telefonát v ten deň. „Áno, dovolali ste sa správne. Počúvam vás,“ povedala som, ale popritom som konečne siahla po mobile, na ktorý som posledné dve hodiny nemala vôbec čas. „S tým vám ale ja nepomôžem. Musíte zavolať priamo na príslušný úrad a tam sa opýtať, prečo vám neprišli peniaze.“ Na mobile svietilo niekoľko správ od Michala. „Nemáte za čo, dovidenia,“ zložila som.

„Dočerta, úplne som na neho zabudla,“ hromžila som a rýchlo otvárala Messenger.

9:40 Môžem sa zastaviť okolo jedenástej? Budem mať obedňajšiu pauzu.

10:23 Asi máš prácu. Ak si nájdeš túto správu pred jedenástou, tak mi, prosím, daj vedieť, či je to ok.

11:12 Tak, asi si ju nenašla, nevádí. Ozvi sa, keď budeš mať čas, v práci som do pol štvrtej.

Pozrela som na hodiny, bolo presne 11:42. „Tak to som nestihla,“ povedala som a začala som odpisovať na správy.

Prepáč, mala som prácu, až teraz som si našla tvoje správy. Ja budem v práci dlho, takže pokojne sa môžeš zastaviť cestou z práce.

Len sa mi pred tým ešte, prosím, ozvi. Nikdy totižto neviem, či ma nestiahnu na nejaký míting.

Odpoveď prišla takmer okamžite.

To je v poriadku. Napíšem ti pred tým, ako vyrazím z práce. Alebo mi dáš na seba číslo?

Číslo? Cudziemu chlapovi? To sa mi veľmi nepozdávalo.

Stačí, keď mi napíšeš sem, už si dám pozor a budem priebežne sledovať správy.

Opäť som odložila mobil a chcela sa vrátiť k práci, keď som si uvedomila, že som hladná. Vzala som kabát, kartičku, peňaženku a vybehla za roh do bistra po nejaký obed.

Ako som sa tak prehrabávala v niečom, čo chcelo byť zdravšou verziou rizota, popritom ako som čítala návrh novely zákona o bankách, mi do kancelárie vtrhla šéfka.

„Majka, prosím ťa, potrebujem hneď pripraviť úvodné slovo k tomu poslaneckému návrhu, čo sme robili minulý týždeň.“

„Jasné, hneď to pripravím,“ povedala som a odsunula zvyšok toho akože zdravého humusu nabok. Otvorila som si dokumenty k návrhu a začala som pripravovať úvodné slovo. Kým som skončila, už som mala ďalších päť e-mailov od šéfky s ďalšími úlohami. „Toto nemá konca,“ šomrala som, „kým dokončím jedno, mám tu X ďalších.“

Zažrala som sa do práce a vôbec som si neuvedomila, ako veľmi postúpil čas. Zrazu mi zavibroval telefón.

Práve vyrážam z fakulty, tak do desať minút by som mohol byť pri tebe.

„Panebože, to je už tolko?“ neveriacky som pozrela na telefón a rýchlo mu odpísala.

Oki, čakám ťa. Keď budeš pred budovou, ozvi sa. Je to prvý vchod bližšie ku Kyjevu.

Dohodnuté.

Prehrabala som kabelku, aby som našla Michalovu pohľadnicu. „Aké zvláštne, že chlap má taký vzťah k pohľadniciam. Vždy som si myslela, že sentimentálne sú len ženy,“ pomyslela som si. Po pár minútach mobil znovu zavibroval.

Som tu.

Idem dolu.

Schmatla som kartičku, ktorú som si zavesila na krk, a pohľadnicu. Výťahu trvalo celú večnosť, kým sa dostavil na najvyššie poschodie. Počas čakania ma premkla úplne nezmyselná nervozita. Začala som sa ošívať a naprávať si vlasy. Zrazu sa ozvalo „cink“ a výťah sa otvoril. Schádzal postupne všetkých desať poschodí neuveriteľne pomaly, akoby zázrakom nikde nezastal. Vystúpila som a hneď za turniketmi som uvidela muža s batohom, ktorý bol ku mne otočený chrbtom. Bol vysoký, oveľa vyšší ako ja, mal na sebe tmavé džínsy, čiernu bundu a tenisky. Hnedé vlasy s náznakom šedin mal strapaté. Predtým som nemala možnosť si ho poriadne obzrieť. Stála som pri turnikete a zízala na neho, keď sa v tom otočil. Modré oči boli v kontraste s jemným strniskom. Keď si ma všimol, usmial sa.

„Mám sa aj zatočiť?“ opýtal sa.

„Čože?“ spýtala som sa nechápavo.

„No, mal som pocit, že si ma obzeráš, tak sa pýtam, či sa mám aj zatočiť, aby si mala lepší prehľad,“ zasmial sa.

Cítila som, ako ma oblieva teplo a moje líca sa farbila do červena. Rýchlo som sklopila oči, pípla som si prechod cez turniket a prišla bližšie k nemu.

„Páči sa, pohľadnica.“ Ako som mu ju podávala, všimla som si obrúčku na jeho ruke.

„Ďakujem, bol by som naozaj veľmi smutný, keby som o ňu prišiel,“ povedal s úsmevom. Pohľad mu sklzol na kartičku visiacu na mojom krku. „Ty si právnička?“

„Čože?“ opýtala som sa v priebehu piatich minút už druhýkrát.

„Máš na kartičke, že si JUDr., takže moja otázka je asi celkom zbytočná, keďže z tvojho titulu je to zrejmé.“

„Ach, áno, som právnička. Je na tom niečo divné?“ spýtala som sa mierne útočným tónom.

„Ale vôbec nie, len som si vždy myslel, že právničky sú staré ježibaby,“ zasmial sa.

„No, to vieš, aby mohli byť staré ježibaby, tak najskôr musia byť mladé bosorky,“ odsekla som s vážnou tvárou, ale vo svojom vnútri som sa smiala. Páčil sa mi tento štýl humoru, bol veľmi podobný môjmu, ktorému len málokto rozumel.

„Vážne? Ale u teba nevidím žiadnu bradavicu na nose,“ snažil sa pokračovať vo svojom vtipe. Videla som na ňom, že si nebol istý, či to beriem ako vtip, alebo či mu jednu nevypálím. „Tak ja už pôjdem, ešte raz ďakujem veľmi pekne za vrátenie pohľadnice.“ Práve zatváral zips na batohu, keď som mu odpovedala: „Nie je za čo, rada som ju vrátila. Nuž, azda sme sa videli poslednýkrát,“ povedala som, ale myslela si presný opak. „*Je toto možné? Čím je tento chlap taký výnimočný, že od neho nemôžem odtrhnúť oči?*“ premýšľala som.

„Marianna, to si ku všetkým taká, alebo máš nejaký osobný problém len so mnou?“ spýtal sa zrazu.

„Problém? Ja? Nie, nemám s tebou žiadny problém. Len mám pocit, že si o sebe myslíš až príliš,“ vysypala som zo seba.

„A to ako môžeš vedieť? Veď ma vôbec nepoznáš!“ Mala som pocit, že sa ho moje slová dotkli.

„Prepáč, ale už sa musím vrátiť hore, mám ešte veľa práce, tak ahoj,“ povedala som a skôr než stihol niečo namietnuť, zmizla som za turniketom. V duchu som sa modlila, aby bol výťah na prízemí. Netrpezlivo som stlačila tlačidlo privolania výťahu, keď som jedným očkom pozrela smerom k východu. Už bol za prvými dverami a mne padol kameň zo srdca, že sa v tom viac nevtáľ. Keď som sa vrátila k sebe do kancelárie, pozrela som na mobil. Čakala ma tam správa.

Takéto správanie som si nezaslúžil, ale v každom prípade ďakujem ešte raz za vrátenie pohľadnice.

Sledovala som blikajúci kurzor a premýšľala, či mu mám vôbec odpísať. Nech by som napísala čokoľvek, moje správanie by to neospravedlnilo, a tak som mobil znovu odložila a vrátila sa k práci.